

РЕГЛАМЕНТ № 1612/68/ЕИО НА СЪВЕТА
от 15 октомври 1968 година
относно свободното движение на работници в Общността

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност и по-специално член 49 от него,

като взе предвид предложението на Комисията,

като взе предвид становището на Асамблеята¹;

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет²;

като има предвид, че свободното движение на работниците в Общността трябва да бъде гарантирана най-късно до края на преходния период; като има предвид, че постигането на тази цел включва премахване на всяка дискриминация между работниците от държавите-членки, основана на база гражданство, по отношение на заетостта, трудовото възнаграждение и други условия на труд, както и правото на тези работници да се движат свободно в Общността, за да извършват дейности като заети лица при спазване на ограниченията, оправдани по причини, свързани с обществен ред, обществена сигурност или обществено здраве;

като има предвид по-конкретно, че поради факта на по-ранното създаване на Митническият съюз и за да се осигури едновременно изграждане на главните основи на Общността, трябва да се приемат разпоредби, които дават възможност да се постигнат целите в областта на свободното движение, посочени в членове 48 и 49 на Договора, и да се усъвършенстват последващите мерки, приети съгласно Регламент № 15³ относно първите стъпки за постигане на свободно движение и съгласно Регламент на Съвета № 38/54/ЕИО⁴ от 25 март 1964 г. относно свободното движение на работници в Общността;

като има предвид, че свободното движение представлява основно право на работниците и техните семейства; като има предвид, че мобилността на работна сила в Общността трябва да бъде едно от средствата, чрез които на работника се гарантира възможност за подобряване на неговите условия на живот и труд и за стимулиране на социалния му напредък, като същевременно се допринася за задоволяване

¹ ОВ № 268, 6.11.1967 г., стр. 9.

² ОВ № 298, 7.12.1967 г., стр. 10.

³ ОВ № 57, 26.8.1961 г., стр. 1073/61.

⁴ ОВ № 62, 17.4.1964 г., стр. 965/64,

изискванията на икономиките на държавите-членки; като има предвид, че трябва да бъде утвърдено правото на всички работници в държавите-членки да осъществяват дейност по свой избор в Общността;

като има предвид, че това право трябва да се упражнява без дискриминация от постоянни и сезонни работници, както и от транграничните работници и от такива, които осъществяват дейност за извършване на услуги;

като има предвид, че за да може правото на свободно движение да бъде упражнявано по обективни стандарти, свободно и достойно, е необходимо да бъде осигурено фактически и юридически равно третиране по отношение на всички въпроси, свързани с действителното осъществяване на дейности като заети лица и до правото на жилище, а също така, че трябва да бъдат премахнати пречките за мобилността на работниците, в частност правото на работника да бъде заедно със своето семейство и условията за интегриране на това семейство в приемащата страна;

като има предвид, че принципът за недискриминация на работниците в Общността включва признаване на същите предимства при наемане на работа на всички граждани на държавите-членки, каквито имат местните работници;

като има предвид, че е необходимо да се укрепи механизмът за попълване на свободни работни места, по-конкретно чрез развитие на пряко сътрудничество между централните служби по заетостта и между регионалните служби, както и чрез увеличаване и координиране на обмена на информация, за да се осигури в общи линии по-ясна картина на пазара на труда; като има предвид, че работниците, желаещи да се преместват, трябва също да бъдат информирани редовно за условията на живот и труд; като има предвид, освен това, че трябва да се предвидят мерки за случая, когато държава-членка търпи или предвижда сътресения на своя пазар на труда, които могат сериозно да застрашат жизнения стандарт и равнището на заетост в определен район или промишленост; като има предвид, че за тази цел обменът на информация, насочена към разубеждаване на работниците от преместване в такъв район или промишленост е средство, което трябва да се прилага на първо място, но когато е необходимо, трябва да бъде възможно да се подобряват резултатите от такъв обмен на информация чрез временно спиране прилагането на гореспоменатия механизъм, като такова решение се приема от Общността;

като има предвид, че между свободното движение на работниците, заетостта и професионалното обучение съществуват тесни връзки, особено когато последното цели да позволи на работниците да приемат предложения за работа от други региони на Общността; като има предвид, че такива връзки създават необходимост възникващите в тази връзка проблеми повече да не се изследват изолирано, а да се разглеждат като взаимозависими, като се взимат предвид и проблемите на заетостта на регионално равнище; и като има предвид, че поради това е необходимо усилията на държавите-членки да бъдат насочени към координиране на техните политики по в областта на заетостта на равнище на Общността;

като има предвид, че Съветът със свое решение от 15 октомври 1968 г.⁵ придаде сила на членове 48 и 49 от Договора и на мерките, предприети за прилагането им и за френските отвъдморски департаменти;

ПРИЕ НАСТОЯЩИЯ РЕГЛАМЕНТ:

ЧАСТ I

ЗАЕТОСТ И СЕМЕЙСТВА НА РАБОТНИЦИТЕ

ДЯЛ I

ДОСТЪП ДО ЗАЕТОСТ

Член 1

1. Всеки гражданин на държава-членка, независимо от неговото пребиваване, има право на достъп до дейност като заето лице и да извършва тази дейност на територията на друга държава-членка в съответствие със законовите, подзаконови и административни разпоредби, уреждащи заетостта на гражданите на тази държава.

2. Той има право, в частност, да получава достъп до свободни работни места на територията на друга държава-членка със същото предимство като гражданите на тази държава.

Член 2

Всеки гражданин на държава-членка и всеки работодател, осъществяващ дейност на територията на държава-членка, могат да разменят своите заявления и предложения за работа и могат да сключват и изпълняват трудови договори в съответствие с действащите закони, подзаконови и административни разпоредби без каквато и да е дискриминация в резултат на това.

Член 3

1. По силата на настоящия регламент законовите, подзаконови и административни разпоредби или административна практика на държава-членка не се прилагат:

⁵ ОВ № L 257, 19.10.1968 г., стр. 1.

- когато ограничават заявленията и предложенията за работа или правото на чуждите граждани да бъдат наемани и да осъществяват работа, или да им поставят условия, които не прилагат към своите граждани; или
- когато, макар и да се прилагат независимо от гражданството, тяхната изключителна или основна цел или резултат е да не допускат граждани на друга държава-членка до предложената работа.

Тази разпоредба не се прилага към условия, свързани с езикови знания, изисквани поради характера на длъжността, която трябва да бъде заета.

2. Към разпоредбите или практиките на държавата-членка, посочени в алинея първа на параграф 1, се отнасят в частност тези, които:

- (а) предписват специална процедура за набиране на чужди граждани;
- (б) ограничават или не допускат обявяването на свободни работни места в пресата или друго средство за масово осведомяване или го поставят при условия, различни от тези, приложими към работодателите, осъществяващи своите дейности на територията на тази държава-членка;
- (в) включват в изискванията за постъпване на работа условия за регистрация в службите по заетостта или възпрепятстват набирането на отделни работници, когато се засягат лица, които не пребивават в тази държава.

Член 4

1. Законовите, подзаконови и административни разпоредби на държавите-членки, които ограничават по брой или процент наемането на чужди граждани в което и да е предприятие, отрасъл на дейност или регион, или на национално равнище, не се прилагат по отношение на гражданите на други държави-членки.

2. Когато в държава-членка предоставянето на каквито и да са предимства за предприятия се обуславя от наемането на работа на минимален процент работници – местни граждани, гражданите на друга държава-членка се смятат за работници – местни граждани съгласно разпоредбите на Директивата на Съвета от 15 октомври 1963⁶ г.

Член 5

Гражданин на държава-членка, който търси работа на територията на друга държава-членка, получава същата помощ от службите по заетостта в тази държава, както местните граждани, търсещи работа.

⁶ ОВ № 159, 1.11.1963 г., стр. 2661/63.

Член 6

1. Ангажирането и набирането на гражданин на една държава-членка на длъжност в друга държава-членка не зависи от медицински, квалификационни или други критерии, които са дискриминационни по причини на гражданство в сравнение с тези, прилагани към граждани на друга държава-членка, желаещи да осъществяват същата дейност.
2. Независимо от това, гражданин, който има лично предложение от работодател в държава-членка, различна от тази, чийто гражданин е, може да бъде подложен на квалификационен тест, ако работодателят изрично изисква това, когато прави своето предложение за работа.

ДЯЛ II

ЗАЕТОСТ И РАВНО ТРЕТИРАНЕ

Член 7

1. Работник, който е гражданин на държава-членка не може поради своето гражданство да бъде третиран на територията на друга държава-членка различно от работниците – нейни граждани по отношение на условията за заетост, и в частност, по отношение на трудовото възнаграждение, уволнението и ако остане безработен – на възстановяването или новото наемане на работа;
2. Той има право на същите социални и данъчни предимства, както работниците-местни граждани.
3. На него му се предоставя и достъп до обучение в професионални училища и центрове за преквалификация по силата на същото право и при същите условия, както работниците – местни граждани.
4. Клауза на колективно или индивидуално споразумение или друг колективен регламент относно достъпа до заетост, заетост, трудовото възнаграждение и други условия на труда или уволнението е нищожна, ако установява или позволява дискриминационни условия относно работниците – граждани на други държави-членки.

Член 8

1. Работник, който е гражданин на държава-членка и е зает на територията на друга държава-членка, има право на равно третиране по отношение членуване в професионални съюзи и упражняване на свързаните с това права, включително правото да гласува; той може да бъде изключен от участие в управлението на органи на публичното право и от заемането на пост според публичното право. Освен това, той

има право да бъде избран в представителните органи на работниците в предприятието. Разпоредбите на този член не засягат законите или подзаконовите актове в някои държави-членки, които предоставят по-широки права на работниците, идващи от други държави-членки.

2. Този член ще се преразгледа от Съвета въз основа на предложение от Комисията, което се внася след не повече от две години.

Член 9

1. Работник, който е гражданин на държава-членка и е зает на територията на друга държава-членка може да ползва правата и облагите, предоставяни на местните граждани по отношение на жилище, включително собственост върху необходимото му жилище.

2. Такъв работник може наравно с местните граждани да се записва в списъците на чакащи жилище в региона, в който е зает, ако съществуват такива списъци; той се ползва произтичащите от това облаги и предимства.

Ако членовете на семейството му са останали в страната, от която е дошъл, за тази цел те се смятат за пребиваващи в посочения регион, в който за работниците – местни граждани важи същата презумпция..

ДЯЛ III СЕМЕЙСТВА НА РАБОТНИЦИТЕ

Член 10

1. Независимо от тяхното гражданство, имат право да се установяват заедно с работник – гражданин на държава-членка, нает на работа на територията на друга държава-членка следните лица:

- (а) съпруг и техни низходящи, на възраст под 21 години или издържани от тях;
- (б) издържани роднини по възходяща линия на работника или другия съпруг.

2. Държавите-членки улесняват приемането на всеки член на семейството извън разпоредбите на параграф 1, ако е издържан от посочения по-горе работник или живее в неговото домакинство в страната, от която идва.

3. За целите на параграфи 1 и 2 работникът трябва да разполага с такова жилище за своето семейство, което се смята нормално за работниците – местни граждани в региона, където е зает; тази разпоредба обаче не трябва да поражда дискриминация между работниците – местни граждани и работниците от други държави-членки.

Член 11

Когато гражданин на държава-членка извършва дейност като заето или самостоятелно заето лице на територията на друга държава-членка, неговият съпруг и децата му на възраст под 21 години или издържани от него имат право да започват дейност като заети лица на цялата територия на същата държава, дори ако не са граждани на никоя държава-членка.

Член 12

Децата на гражданин на държава-членка, който е или е бил зает на територията на друга държава-членка, се допускат до общото образование в тази държава, курсовете за производствено и професионално обучение както гражданите на тази държава, ако тези деца пребивават на нейна територия.

Държавите-членки трябва да насърчават всички усилия, насочени към предоставяне възможност на тези деца да посещават такива курсове при най-добрите възможни условия.

ЧАСТ II ПОПЪЛВАНЕ НА СВОБОДНИ РАБОТНИ МЕСТА И ЗАЯВЛЕНИЯ ЗА ЗАЕТОСТ

ДЯЛ I

Сътрудничество между държавите-членки и с Комисията

Член 13

1. Държавите-членки или Комисията предизвикват или съвместно предприемат проучване на заетостта или безработицата, каквото те смятат за необходимо за осигуряване на свободното движение на работниците в Общността. Централните служби по заетостта на държавите-членки си сътрудничат тясно помежду си и с Комисията с цел да действат съвместно при посредничеството за настаняване на работа и кандидатстването за заетост в Общността и свързаното с това настаняване на работниците на работа.

2. За тази цел държавите-членки създават специализирани служби, на които се възлага да организират работата в горепосочените области и да сътрудничат помежду си и с отделите на Комисията. Държавите-членки уведомяват Комисията за всяка промяна в осъществяването на такива услуги; Комисията публикува подробности за информация в Официалния вестник на Европейските общности.

Член 14

1. Държавите-членки изпращат на Комисията информация за проблемите, които възникват във връзка със свободното движение и заетост на работници, а също така и подробности за състоянието и развитието на заетостта по региони и по отрасли на дейност.
2. В сътрудничество с Техническия комитет Комисията определя начина, по който се съставя информацията по параграф 1, и периодите, в които тя се предоставя. За оценка на състоянието на своите пазари на труда държавите-членки използват еднакви критерии, установени от Комисията в съответствие с резултатите от работата на Техническия комитет, извършена съгласно член 33, буква г), след получаване на Становището на Консултативния комитет.
3. В съответствие с процедурата, установена от Комисията съгласувано с Техническия комитет, специализираната служба на всяка държава-членка изпраща на специализираните служби на другите държави-членки и на Европейското бюро за координация информацията за условията на живот и труд и за състоянието на пазара на труда, която би могла да ориентира работници от другите държави-членки. Тази информация редовно се актуализира. Специализираните служби на другите държави-членки осигуряват широка публичност на тази информация, в частност чрез разпространяването ѝ сред съответните служби по заетостта и чрез всички подходящи средства за общуване, за да се осведомяват съответните работници.

ДЯЛ II МЕХАНИЗЪМ ЗА ПОПЪЛВАНЕ НА СВОБОДНИ РАБОТНИ МЕСТА

Член 15

1. Най-малко веднъж месечно специализираната служба на всяка държава-членка изпраща на специализираните служби на другите държави-членки и на Европейското бюро за координация сведение, показващо по професии и региони:
 - (а) незаетите работни места или тези, които е малко вероятно да бъдат заети от работната сила от националния пазар на труда;
 - (б) кандидатите за работа, които са заявили, че са действително готови и в състояние да приемат работа в друга страна. Специализираната служба на всяка държава-членка препраща тази информация до съответните служби и агенции по заетостта.
2. Сведенията по параграф 1 се разпространяват по унифицирана система, създадена от Европейското бюро за координация съгласувано с Техническия комитет в срок от осемнадесет месеца след влизането в сила на настоящия регламент.

Член 16

1. Всяко свободно работно място, обявено на службите по заетостта на държава-членка, което не може да бъде заето от националния пазар на труда и което, въз основа на сведенията по член 15, може да се разкрие в рамките на Общността, се обявява на компетентните служби по заетостта на тази държава-членка, която е заявила, че има на разположение работна сила със същата професия.

2. Тези служби препращат на службите на първата държава-членка данните за подходящи кандидатури. В срок от 18 дни от получаване на съобщението за свободното работно място от службите на втората държава-членка тези кандидатури се предоставят на работодателите със същите предимства, каквито са предоставени на работниците – местни граждани пред гражданите на държави, които не са членки на Общността. По време на посочения по-горе период свободни работни места се съобщават на държавите, които не са членки, само ако държавата-членка, която има такива свободни работни места, смята, че за професиите, съответстващи на тези свободни работни места, няма на разположение достатъчно работници, които са граждани на държавите-членки.

3. Разпоредбите на параграф 1 не се прилагат за свободни работни места, предлагани на работници – граждани на държави, които не са членки, когато:

- (а) такова предложение е направено за конкретен работник и е от специално естество поради:
 - (i) изискването за специална квалификация или поверителен характер на предложената длъжност, или предишни професионални връзки;
 - (ii) съществуването на семейни връзки или между работодателя и искания работник, или между последния и работник, който е бил зает на редовна работа за най-малко една година в предприятието.

Точки (i) и (ii) се прилагат в съответствие с разпоредбите, установени в приложението;

- (б) тези свободни работни места са за набиране на еднородни групи от сезонни работници, поне на един конкретен член от които е било предложено свободно работно място;
- (в) тези свободни работни места се предлагат от работодателите на работници, пребиваващи в региони от която и да е страна на границата между една държава-членка и държава, която не е членка;
- (г) свободни работни места се предлагат изрично на работници от държави, които не са членки по причини, свързани с нормалното функциониране на предприятието, ако службите по заетостта, след като са се намесили с цел осигуряване заетост на работници – местни граждани или работници от други държави-членки на Общността, смятат, че тези причини са основателни.

Член 17

1. Разпоредбите на член 16 се прилагат от специализираните служби. Въпреки това, доколкото те са оторизирани от централните служби и доколкото организацията на службите по заетостта на държава-членка и способите за настаняване на работа позволяват това:

- (а) регионалните служби по заетостта на държавите-членки:
- (i) въз основа на сведенията по член 15, според които се предприема съответно действие, пряко свързват и посредничат в настаняването на работа;
- (ii) създават преки връзки за попълване на свободни работни места при:
 - свободни работни места, предложени на конкретен работник;
 - индивидуални заявления за заетост, изпратени или до конкретна служба по заетостта или до работодател, извършващ своята дейност в района на такава служба;
 - когато посредническите дейности се отнасят до сезонни работници, които трябва да бъдат настанени възможно най-бързо;
- (б) службите, които териториално отговарят за граничните райони на две или повече държави-членки, редовно обменят данни за свободни работни места и кандидатурите за работа от своя район и действайки в съответствие с договореностите си с другите служби по заетостта в своите страни, пряко посредничат при настаняването на работа;
- (в) официалните служби по заетостта, специализирани по определени професии или особени категории лица, си сътрудничат пряко една с друга.

2. Заинтересуваните държави-членки препращат до Комисията съвместно подготвен списък на службите по параграф 1; Комисията публикува този списък и всяко изменение в него в Официалния вестник на Европейските общности.

Член 18

Приемане на процедури по набиране на работници, които да се прилагат от изпълнителните органи и да са формулирани в споразумения, сключени между две или повече държави-членки, не е задължително.

ДЯЛ III

МЕРКИ ЗА РЕГУЛИРАНЕ РАВНОВЕСИЕТО НА ПАЗАРА НА ТРУДА

Член 19

1. Два пъти годишно, въз основа на доклад от Комисията, съставен по предоставена от държавите-членки информация, последните и Комисията анализират съвместно:
 - резултатите от дейностите на Общността, свързани с посредничество при настаняване на работа;
 - броя на настанените граждани на държави, които не са членки;
 - предвидимото развитие на състоянието на пазара на труда и доколкото е възможно — на движението на работна сила в Общността.
2. Държавите-членки разглеждат съвместно с Комисията всички възможности за даване на предимство на граждани на държавите-членки при заемането на свободни работни места, за да се постигне равновесие между свободните работни места и кандидатурите за наемане на работа в Общността. Те предприемат всички необходими за тази цел мерки.

Член 20

1. Когато държава-членка търпи или предвижда сътресения на своя пазар на труда, които могат сериозно да застрашат жизнения стандарт или равнището на заетост в даден регион или професия, тази държава уведомява Комисията и другите държави-членки за това и им съобщава всички подробности.
2. Държавите-членки и Комисията предприемат всички подходящи мерки, за да информират работниците от Общността да не кандидатстват за работа в този регион или професия.
3. Без да се накърнява прилагането на Договора и приложените към него Протоколи, държавата-членка по параграф 1 може да поиска от Комисията да заяви, че за да се нормализира положението в този регион или професия, действието на механизма за посредничество за настаняване на работа, предвиден в членове 15, 16 и 17, ще бъде частично или напълно спряно.

Комисията приема решение за спирането и за неговата продължителност не по-късно от две седмици от получаване на такова искане. Всяка държава-членка в срок от две седмици може да поиска от Съвета да отмени или измени такова решение. Съветът предприема действия по такива молби в срок от две седмици.
4. Когато се постанови такова спиране, службите по заетостта в другите държави-членки, които са заявили, че имат на разположение работници, не предприемат

действие за заемане на работни места, съобщени им пряко от работодателите в държавите-членки по параграф 1.

ДЯЛ IV ЕВРОПЕЙСКО БЮРО ЗА КООРДИНАЦИЯ

Член 21

Европейското бюро за координация на посредничеството при настаняване на работа и кандидатурите за заетост, създадено в рамките на Комисията (наричано в настоящия регламент „Европейско бюро за координация“), има общата задача да насърчава посредничеството при настаняване на работа в Общността. То отговаря по-конкретно за всички технически задължения в тази област, които, според разпоредбите на настоящия регламент, са възложени на Комисията, и по-специално за подпомагане на националните служби по заетостта.

То обобщава информацията по членове 14 и 15 и данните, получени от изследванията и проучванията, извършени съгласно член 13, за да се изясняват всички полезни факти за предвидими развития на пазара на труда на Общността; тези факти се предоставят на специализираните служби на държавите-членки и на Консултативния и Техническият комитети.

Член 22

1. Европейското бюро за координация отговаря в частност за:

- (а) координиране на практическите мерки, необходими за посредничеството при настаняване на работа в Общността и анализиране на предизвиканото от това движение на работниците;
- (б) съдействие с тези цели, чрез прилагане, в сътрудничество с Техническият комитет, на съвместни методи на действие на административно и техническо равнище;
- (в) осъществяване, в случаите на специална необходимост и в съгласие със специализираните служби, събирането на информация за свободните работни места и кандидатурите за работа за посредничество от тези специализирани служби.

2. То съобщава на специализираните служби свободните работни места и кандидатурите за работа, изпратени пряко до Комисията, и следва да бъде информирано за предприетите за това действия.

Член 23

Комисията може, със съгласие на компетентните власти на всяка държава-членка и в съответствие с условията и процедурите, които определя въз основа на становището на Техническия комитет, да организира посещения и указания на служители на други държави-членки, а също и програми за повишаване на квалификацията на специализирания персонал.

ЧАСТ III КОМИТЕТИ ЗА ОСИГУРЯВАНЕ НА ТЯСНО СЪТРУДНИЧЕСТВО МЕЖДУ ДЪРЖАВИТЕ-ЧЛЕНКИ ПО ВЪПРОСИТЕ НА СВОБОДНОТО ДВИЖЕНИЕ НА РАБОТНИЦИТЕ И ТЯХНАТА ЗАЕТОСТ

ДЯЛ I КОНСУЛТАТИВЕН КОМИТЕТ

Член 24

На Консултативния комитет е възложено да подпомага Комисията при разглеждането на въпроси, възникващи от прилагането на Договора, и предприетите за неговото изпълнение мерки по въпроси относно свободното движение на работниците и тяхната заетост.

Член 25

На Консултативния комитет е възложено по-конкретно:

- (а) изследване на проблемите относно свободното движение и заетостта в рамките на националните политики за работната сила с оглед да се координират политиките по заетостта на държавите-членки на общностно равнище, като се допринася по този начин за развитието на икономиките и за подобро равновесие на пазара на труда;
- (б) провеждане на общо проучване на резултатите от прилагането на настоящия регламент и на всякакви други допълнителни мерки;
- (в) внасяне в Комисията на всички обосновани предложения за преразглеждане на настоящия регламент;
- (г) предоставяне — или по искане на Комисията, или по своя инициатива — на обосновани становища по общи или принципни въпроси, и в частност за обмена на информация относно развитието на пазара на труда, за движението на работ-

ниците между държавите-членки, за програмите или мерките за развитие на професионално ориентиране и професионално обучение, които биха могли да увеличат възможностите за свободното движение и заетостта, и за всички форми на подпомагане на работниците и техните семейства, включително социално подпомагане и жилищно настаняване на работниците.

Член 26

1. Консултативният комитет се състои от по шест члена от всяка държава-членка, двама от които представляват правителството, двама — професионалните съюзи, и двама — организациите на работодателите.
2. За всяка от категориите по параграф 1 всяка държава-членка назначава по един заместник.
3. Мандатът на членовете и техните заместници е две години. Той може да бъде подновяван.

При изтичане на мандата членовете и техните заместници продължават да изпълняват задълженията си, докато бъдат сменени или докато мандатът им бъде подновен.

Член 27

Членовете на Консултативния комитет и техните заместници се назначават от Съвета, който се стреми да постигне равно представителство в Комитета на различните заинтересувани икономически сектори при подбора на представители на професионалните съюзи и на организациите на работодателите.

Списъкът на членовете и техните заместници се публикува от Съвета за информация в Официален вестник на Европейските общности.

Член 28

Консултативният комитет се председателства от член на Комисията или негов заместник. Председателят не гласува. Комитетът заседава най-малко два пъти годишно. Той се свиква от председателя или по негова инициатива, или по искане на най-малко една трета от членовете. Секретарското обслужване на Консултативния комитет се осигурява от Комисията.

Член 29

Председателят може да кани отделни лица или представители на органи с широк опит в областта на трудовата заетост или движението на работниците да участват в заседания като наблюдатели или като експерти. Председателят може да бъде подпомаган от съветници-експерти.

Член 30

1. Становището, изразено от Консултативния комитет, е валидно, ако присъстват най-малко две трети от членовете.
2. Становищата трябва да бъдат мотивирани; те се приемат с абсолютно мнозинство от действителните гласове; придружават се от писмени становища, изразени от малцинството, ако последното поиска това.

Член 31

Консултативният комитет установява реда си на работа с правилник за дейността си, които влизат в сила след одобрение от Съвета, след като е получено становището на Комисията. Влизането в сила на изменение, което Комитетът решава да внесе, става по същата процедура.

ДЯЛ II **Технически комитет**

Член 32

Техническият комитет подпомага Комисията в подготовката, насърчаването и проследяването на цялата техническа работа и мерките за привеждане в действие на настоящия регламент и всякакви други допълнителни мерки.

Член 33

На Техническия комитет е възложено по-специално:

- (а) насърчаване и развиване на сътрудничество между съответните публични власти в държавите-членки по всички технически въпроси във връзка със свободното движение на работниците и тяхната заетост;

- (б) формулиране на процедури за организиране на съвместните действия на съответните публични власти;
- (в) улесняване събирането на информация, която може да бъде полезна на Комисията и за проучванията и изследването, предвидени в настоящия регламент, и насърчаване на размяната на информация и опит между съответните административни органи;
- (г) проучване на техническо равнище хармонизирането на критериите, по които държавите-членки оценяват състоянието на своите пазари на труда.

Член 34

1. Техническият комитет се състои от представители на правителствата на държавите-членки. Всяко правителство назначава за член на Техническият комитет един от членовете, които го представляват в Консултативния комитет.
2. Всяко правителство назначава заместник измежду другите си представители в Консултативния комитет — членове или техни заместници.

Член 35

Техническият комитет се председателства от член на Комисията или негов представител. Председателят не гласува. Председателят и членовете на Комитета могат да бъдат подпомагани от съветници-експерти.

Секретарското обслужване на Техническият комитет се осигурява от Комисията.

Член 36

Предложенията и становищата, формулирани от Техническият комитет, се внасят в Комисията и за тях се информира Консултативният комитет. Всички такива предложения и мнения се придружават с писмено становище, изразено от различните членове на Техническият комитет, когато последният изисква това.

Член 37

Техническият комитет установява реда на работа с правилник за дейността, който влиза в сила след като Съветът, като е получил становище на Комисията, го одобри. Всяко изменение, което Консултативният комитет реши да направи към тях, влиза в сила по същата процедура.

ЧАСТ IV

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

ДЯЛ I

ПРЕХОДНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 38

До приемането от Комисията на унифицираната система по член 15, параграф 2 Европейското бюро за координация предлага всякакви мерки, които могат да бъдат полезни при съставянето и разпространението на сведенията по член 15, параграф 1.

Член 39

Правилникът за дейността на Консултативния комитет и на Техническия комитет, в сила към деня на влизане в сила на настоящия регламент, продължават своето действие.

Член 40

До влизане в сила на мерките, които трябва да бъдат предприети от държавите-членки за прилагане на Директивата на Съвета от 15 октомври 1968 г.⁷ и когато, съгласно мерките, предприети от държавите-членки за прилагане на Директивата на Съвета от 25 март 1964 г.⁸, разрешението за работа по член 22 от Регламент № 38/64/ЕИО е необходимо за определяне на срока на валидност и удължаването на срока на разрешението за пребиваване, писмено потвърждение за ангажимент от работодателя или удостоверение за заетост, посочващо периода на заетостта, могат да заместят такова разрешение за работа. Всяко писмено потвърждение от работодателя или удостоверение за заетост, удостоверяващо, че работникът е бил зает за неопределен период, има същото действие, както и разрешението за постоянна работа.

⁷ ОВ № L 257, 19.10.1968 г., стр. 13.

⁸ ОВ № 62, 17.4.1964 г., стр. 981/64.

Член 41

Ако поради премахване на изискването за разрешение за работа държава-членка повече не може да събира определени статистически данни за заетостта на чужди граждани, такава държава-членка може, за статистически цели, да запази изискването на разрешение за работа по отношение на граждани на други държави до въвеждането на нови статистически методи, но не по-късно от 31 декември 1969 г. Разрешението за работа трябва да бъде автоматично издавано и да бъде валидно до фактическото премахване на изискването на разрешението за работа в тази държава-членка.

ДЯЛ II ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 42

1. Настоящият регламент не засяга разпоредбите на Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана, отнасящи се до работници с призната квалификация във въгледобива или производството на стомана, нито тези от Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия, отнасящи се до достъпа до квалифицираната работа в областта на ядрената енергия, нито каквито и да е мерки, предприемани в изпълнение на тези Договори.

Въпреки това, настоящият регламент се прилага спрямо категориите работници по предходното изречение на този параграф и спрямо членовете на техните семейства, доколкото тяхното правно положение не се регламентира от горепосочените Договори или мерки.

2. Настоящият регламент не засяга мерките, взети съгласно член 51 от Договора.

3. Настоящият регламент не засяга задълженията на държавите-членки, произтичащи от:

- специални отношения или бъдещи споразумения с определени неевропейски страни или територии, основани на институционални връзки, съществуващи в момента на влизането в сила на настоящия регламент; или
- споразумения, съществуващи в момента на влизането в сила на настоящия регламент с някои неевропейски страни или територии, основани на институционални връзки между тях.

Работници от тези страни или територии, които съгласно тази разпоредба извършват дейности като лица, заети на работа на територията на една от тези държави-членки, не могат да се възползват от разпоредбите на настоящия регламент на територията на други държави-членки.

Член 43

Държавите-членки предоставят на Комисията за информационни цели текстовете на споразумения, конвенции или договорености, сключени между тях в областта на работната сила от датата на тяхното подписване до датата на влизането им в сила.

Член 44

Комисията взема мерки в съответствие с настоящия регламент за неговото прилагане. За тази цел тя действа в тясно сътрудничество с централните публични власти на държавите-членки.

Член 45

Комисията внася в Съвета предложения, насочени към премахване, при условията по Договора, на ограниченията в достъпа до заетост на работници – граждани на държави-членки, ако липсата на взаимно признаване на дипломи, удостоверения или друго доказателство за официално призната квалификация може да попречи на свободното движение на работниците.

Член 46

Административните разходи на комитетите по Част III се включват в бюджета на Европейските общности в раздела относно Комисията.

Член 47

Настоящият регламент се прилага на териториите на държавите-членки и към техните граждани, без да се засягат разпоредбите на членове 2, 3, 10 и 11.

Член 48

Регламент № 38/64/ЕИО се отменя с влизането в сила на настоящия регламент.

Настоящия регламент е задължителен в своята цялост и се прилага пряко за всички държави-членки.

Съставено в Люксембург на 15 октомври 1968 година.

За Съвета

Председател:
Г. СЕДАТИ

ПРИЛОЖЕНИЕ
за прилагане на Член 16, параграф 3, буква а):

(1) Изразът „специалист“ показва висока или необичайна квалификация, отнасяща се до вид работа или занаят, изискващи специфични технически познания; той се отнася, в частност, за ръководител в случаите на сезонни работници, набирани по групи.

(2) Изразът „поверителен характер на длъжността“ се отнася до работа по трудово правоотношение, която в страната-домакин обичайно включва специални отношения на доверие между работодателя и работника.

(3) Изразът „предишни професионални връзки“ се прилага, когато работодател кандидатства на територията на държава-членка за наемане на работник, когото вече е наемал на същата територия за най-малко дванадесет месеца през последните четири години.

(4) Изразът „семейни връзки“ означава брачни връзки или родство до втора степен между работодател и работник и родство до първа степен между двама работници.